

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-659/03
Бања Лука, 12.4.2006. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Фикрета Кршлаковића, као предсједника вијећа, те Јанка Нинића и Смиљане Мрше, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби ТП Д.Т. д.о.о. Б.Л. (у даљем тексту: тужилац), заступаног по пуномоћнику М.П., адвокату из Б.Л., против рјешења тужене управе, број 01/0104/413-184/03 од 12.5.2003. године, у предмету контроле правилности обрачуна и уплате пореских обавеза, у сједници вијећа одржаној дана 12.4.2006. године, донио је

П Р Е С У Д У

Тужба се одбија као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним актом одбијена је жалба тужиоца против рјешења управе, Сектора за истраге, обавјештавање и контролу великих пореских обвезника – Одјељења за контролу великих пореских обвезника број 01/0303/490-2401.143/02 од 20.9.2002. године, којим му је наложено да ради отклањања неправилности у пословању, које се односи на обрачун, пријаву и плаћање пореских обавеза, изврши уплату тих обавеза по врстама, у износима и каматама на те износе, у року и на начин поближе наведеним у диспозитиву овог рјешења.

Благовременом тужбом тужилац оспорава законитост тога акта због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и погрешне примјене материјалног права, те истиче: да је већ у ранијем току поступка истакао да је власник и одговорно лице предузећа С.С. К., В.В. из Г., а да је власник и одговорно лице предузећа М.Ф. из Т. М.П. из Т. и да је роба одвезена возилом рег.бр., власништво тога предузећа; да је при том навео ближе податке тих лица и њихове адресе, па да је тужена страна била обавезна да их саслуша, а према потреби да саслуша и возача поменутог возила ради утврђивања чињеничног стања у овој управној ствари; да је због тога пропустила учињена битна повреда правила поступка и истовремено чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено; да је испунио све услове из члана 21. Закона о акцизама и порезу на промет, тј. да је "имао у складу са тачком четири" тога члана овјерену копију увјерења о упису у регистар код надлежног пореског органа за оба напријед наведена предузећа и то приликом прве набавке производа; да нису постојале никакве сметње да му се као вјеродостојне не прихвате овјерене фотокопије тих увјерења с обзиром на одредбе члана 152. Закона о општем управном поступку и "нарочито цијенећи Закон о овјери потписа рукописа и преписа"; да он није могао да посумња да се не ради о вјеродостојним јавним исправама, поготово што је и раније радио са тим предузећима и што је плаћање било безготовинско, без икаквих проблема; да он није дужан да врши провјеру документације која му "у складу са Законом о акцизама и порезу на промет буде достављена", а да за то нема ни овлашћења, па тако ни законску могућност; да се ни у оспореном акту не наводи по основу којег прописа би стајала његова обавеза да "мора провјерити податке које му купац достави"; да су порески инспектори истог дана донијели допуну записника о контроли његовог пословања и првостепено рјешење у овој ствари, "што је супротно ЗУ", с обзиром да он, према одредбама члана 65. и 66. тог закона, може да ставља примједбе на записник, јер није био присутан "кад је исти диктиран", већ да му је накнадно предочен; да му је на тај начин ускраћено право да расправља. Предлаже да се тај акт поништи.

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене стране и

цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Из записника напријед наведеног првостепеног органа у овој управној ствари број 01/0303/490-2401.143/02 од 9.9.2002. године произилази да је предмет пословања тужиоца – трговина на велико шећером, чоколадом и слаткишима, затим кафом, чајевима, какаоом и зачинима, те неспецијализована трговина на велико храном и пићем. Из тог записника такође произилази да је приликом контроле тужиоцевог пословања у времену од 28.8.2002. до 9.9.2002. године, а за период пословања од 24.4.2001. до 15.8.2002. године, утврђено да он од његових купаца, д.о.о. С.С. К. и М.Ф. Т., није прибавио овјерене фотокопије увјерења о њиховом упису у регистар код надлежног пореског органа. Ради се о периоду од 15.6. до 29.12.2001. године у којем је Предузеће М.Ф. из Т. код њега (тужиоца) имало 58 набавки, односно Предузеће С.С. д.о.о. из К. у периоду од 12.1. до 14.2.2002. године – 8 набавки.

А у том периоду на снази су биле одредбе члана 21. став 1. тачке 5. Закона о акцизама и порезу на промет ("Службени гласник Републике Српске", бр. 25/98, 40/98, 18/99, 29/00 и 18/01), према којем је један од услова за продају производа за сврхе из члана 20. став 1. тачке 1. до 3. и тачке 6. тога закона без плаћања пореза на промет – да правном лицу са предметом пословања какво је и тужиоцево, купац у свакој пословној години, приликом прве набавке производа, достави овјерену копију увјерења о упису у регистар код надлежног пореског органа. Ради се о законској одредби са сврхом олакшавања контроле пореских обавезника и с тим у вези омогућавања утврђивања и плаћања пореских обавеза.

Полазећи од тога, овај суд налази да накнадно прибављање таквог увјерења, добављача не ослобађа пореске обавезе. А из списка предмета произилази да је тужилац тек уз жалбу приложио увјерења за поменута предузећа о њиховом наводном упису код надлежних пореских органа, па у таквој ситуацији, а и под претпоставком да су та увјерења истинита, није било основа да се тужилац ослободи плаћања пореза на промет и пореза за обезбјеђење средстава за редовно и безбједно одвијање жељезничког саобраћаја.

С обзиром на то, приговор да је чињенично стање због тога што у поступку нису саслушани власници поменутих предузећа као свједоци, погрешно и непотпуно утврђено, указује се неоснованим јер се њиховим саслушањем, с обзиром на врсту доказа (увјерење у писменој форми), не би ништа правно релевантно утврдило. С тим у вези указују се неоснованим и остали приговори који се односе на правила поступка и примјену материјалног права у овој управној ствари. Наиме, из списка предмета произилази да је првостепени орган чињенично стање у овој ствари утврдио примјеном одредаба члана 84. Закона о пореској управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 51/01), па овом суду преостаје да га као таквог прихвати с обзиром на правило из члана 38. став 1. ЗУС-а – да се управни спор рјешава на подлози чињеница утврђених у управном поступку.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да оспореним актом није остварен ниједан разлог из члана 10. став 1. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору одбија као неоснована на основу одредаба члана 41. став 1. и 2. тога закона.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Фикрет Кршлаковић